

I love 69 popgejů

Na konci sedmdesátých let Jean Baudrillard napsal do své knihy *O svádění* několik pěkných vět k obscénnosti: „*Tradiční obscénnost má ještě jakýsi obsah sexuální transgrese, provokace a perverze. Útočí na mechanismy potlačování vlastním fantazmatickým násilím. Takováto obscenita se vytratila se sexuálním osvobozením /.../ Nová obscenita jako nová filosofie povstává na pohřebišti starého a má úplně jiný význam. Netýká se násilného sexu, reálné sázky v sexu, ale sexuality neutralizované tolerancí. V nové obscenitě je sex potupně „umělecky ztvárněn“, ale je to ztvárnění věci, která byla odcizena, ukradena.*“

Vše, co podniká I love 69 popgejů, vypadá obscénně. Ať už jsou na pódiu jako polonazi a zpocení muzikanti nebo vyrábějí videa a fotografie. Prezentují se v tolerantním prostředí klubů, galerií a na vernisážích. Se vším všudy o nich platí Baudrillardovy skeptické věty o „uměleckém ztvárnění“ odcizeného sexuality. Významuplná, provokující obscenita je vytlačena obrazy, které s pochopením (neutrálně) poměřujeme s popkulturou, jako by se tím všechno mělo vyřešit, a označujeme jako umění, protože umění jsme dopředu povolili obcovat se vším a proto nás ničím nepohoršuje. Popgejům to intuitivně dochází a tak stupňují agresivitu, narcismus, úpadkovost, špinavost, banálnost. Všemi silami testují, zda existuje hranice, po jejímž překročení by mohli být vykázáni ze světa umění. Divil bych se, kdyby se jim to za daných podmínek podařilo.¹ Přinejmenším kvůli tomu, že je ostravská scéna už vzala za své a považuje je za další článek vývoje vlastní kulturní identity, která v 90. letech minulého století vyrostla právě ze sžíravých a provokativních gest Petra Lysáčka, Jiřího Surůvky a skupiny Kamera Skura.

I love 69 popgejů se pohybují v začarovaném kruhu. Nanejvýš to dotáhnou ke „*svěžímu obohacení výtvarné scény*“ (František Kowolowski, časopis Ex). Jenže nemohu zapírat, jak nesmírně zábavní mi připadají a jak obdivuji jejich úplné nasazení. Bez ohledu na to, že by se měli dostat do čítanek, bez „zadních vrátek“, zato podle scénáře vlastní de(kon)strukce.

Jiří Ptáček

Poznámky:

1. Vždyť také projekt pro časopis Fotograf je namířen proti jeho serióznímu duchu, aniž by to v důsledku znamenalo, že nebyl vydán.